

Ierom. Chesarie GHEORGHESCU

Episcopia Râmnicului și Argeșului

MAICA ARHIMANDRITĂ PAISIA VASILESCU, STAREȚĂ SPIRITUALĂ A MĂNĂSTIRII DINTR- UN LEMN, JUDEȚUL VÂLCEA, LA ANIVERSAREA A 90 DE ANI DE LA NAȘTERE (14 OCTOMBRIE 1880 – 14 OCTOMBRIE 1970)

Înzestrată de Dumnezeu cu o viziune clară asupra vieții monahale, stăpânită în permanență de dorința trăirii unei vieții curate, simple și devotate monahismului Bisericii și Patriei sale, Maica Stareță Paisia Vasilescu, timp de peste 60 de ani, și-a închinat viața slujirii Domnului la Sfânta Mănăstire Dintr-un Lemn.

Născută în București la 14 octombrie 1880, părinții săi Petru și Justina Stoenescu trecând curând la cele veșnice, Olimpia Stoenescu (Maica Paisia, căci acest nume îl purta înainte de călugărie) a fost crescută și susținută la școală de rudele sale apropiate: arhimandritul Pahomie și arhimandritul Grigorie Stoenescu și de mătușile sale: maica Glafira Stoenescu și Atanasia Pîrvulescu de la Mănăstirea Dintr-un Lemn.

Fiind foarte încercată prin pierderea soțului său, preotul Constantin Vasilescu, preoteasa Olimpia Vasilescu s-a hotărât să-și închine întreaga sa viață slujirii Domnului, intrând ca soră la Mănăstirea Dintr-un Lemn, în anii 1907-1908. Maica Stareță Varvara Dimitrescu o primește cu bucurie în mănăstirea în care ea încă din copilărie își petrecuse cu drag vacanțele și timpul său liber.

Dând destule probe de devotament pentru viața monahală, sora Olimpia Vasilescu, în baza Temeiului nr. 1946/1916 și cu binecuvântarea episcopului Sofronie Vulpescu, depune voturile monahale la Mănăstirea Dintr-un Lemn, la 26 iunie 1916, primind numele Paisia. Slujba tunderii în monahism a fost oficiată de arhimandritul Grigorie Stoenescu, starețul Mănăstirii Cozia, în fața întregului sobor de maici de la Mănăstirea Dintr-un Lemn.

Începând cu data de 1 ianuarie 1917 și până la 1 septembrie 1918, în timpul Primului Război Mondial, Maica Paisia Vasilescu a fost mobilizată ca soră șefă în diferite spitale din Moldova, „rămânând până în sfârșit neobosită – cum glăsuiește un document al vremii – în îndeplinirea cu mult sârg de îngrijire părintească a răniților, osteneală care i-a pricinuit o boală gravă, rămânând suferindă pentru tot restul vieții”.

Având în vedere reorganizarea monahismului din eparhia Râmnicului-Noului Severin, întreprinsă de episcopul Vartolomeu Stănescu, la Mănăstirea Dintr-un Lemn, potrivit Procesului-verbal din 26 martie 1922 și în baza Ordinului

Sfintei Episcopii, nr. 1068/1922, soborul maicilor au ales stareță pe maica Paisia Vasilescu, în locul monahiei Teoctista Bădescu, demisionată.

Urmând distinselor starețe ale Mănăstirii Dintr-un Lemn (Sofia Căzănescu, 1760-1782, Platonida, 1819-1846 și altora), Maica Paisia Vasilescu a îndrumat cu multă stăruință, seriozitate și dragoste, viața duhovnicească și administrativă a mănăstirii timp de peste 44 ani, până în 1966 când a ieșit la pensie.

Maica Paisia s-a străduit până la jertfă să reîmprospăteze și să păstreze cu sfințenie vechile și tradiționalele rânduieli ale vieții monahale, întipărindu-le în același timp, pe cât a fost posibil, în sufletele fiicelor sale duhovnicești. Timp de aproape cinci decenii ea a reușit să introducă aici o ordine exemplară, sub toate aspectele, înviorând totul cu energia sa, cu o lepădare de sine rar întâlnită.

Fiind stăpânită în permanență de convingerea că viața monahală și mănăstirile de la noi au avut în trecutul strămoșesc un rol cultural, artistic și religios, Maica stareță Paisia, cu ajutorul neprecupețit al colaboratoarelor sale, a reușit să facă din pitoreasca ctitorie a lui Matei Basarab și Preda Brîncoveanu, un punct de atracție atât de prețuit de miile de trecători, care, căutând să cunoască frumusețile naturii și tezaurul artistic al patriei, zăbovesc mai mult la adăpostul zidurilor ei. Atmosfera de rugăciune și pietate care se păstrează la Mănăstirea Dintr-un Lemn, hărnicia și curățenia, disciplina și seriozitatea maicilor, respectul și ospitalitatea lor față de toți cei care cercetează această pitorească și străbună așezare, sunt virtuțile de secole ale monahismului nostru ortodox, cultivate și reinviolate în sufletul viețuitoarelor de aici de către Maica Stareță Paisia Vasilescu.

În cei peste 44 de ani de stareție a Maicii Paisia s-a muncit mult și s-a ostenit mult, pentru ca Mănăstirea Dintr-un Lemn să fie întreținută și prezentată atât de frumos cum este astăzi. Anii 1924-1926, 1938-1939, când mănăstirea a fost restaurată în întregime cu sprijinul Ministerului Aerului și Marinei, precum și anii 1956-1963, când au avut alte reparații cu ajutorul Conducerii de Stat, rămân date importante în istoria acestei mănăstiri, amintindu-ne despre eforturile depuse de maicile și surorile viețuitoare aici, sub conducerea

Maicii Starețe Paisia Vasilescu.

Aniversarea a 90 de ani de la nașterea maicii Paisia Vasilescu, din ziua de 14 octombrie 1970, a fost primită și sărbătorită cu multă bucurie de întreaga comunitate a viețuitoarelor din mănăstire. După oficierea Sfintei Liturghii, la care a luat parte maica Paisia, maica Epiharia Diaconeasa – actuala stareță a Mănăstirii Dintr-un Lemn și întregul sobor de maici și surori, preotul mănăstirii, împărtășind cu Sfintele Taine pe maica Paisia, a subliniat însemnătatea acestei aniversări, dorind din suflet celei sărbătorite: pace, bucurie, mântuire și încă mulți ani fericiți. Corul mănăstirii, condus de maica Lavrentia Georgescu, a intonat frumos-îndătinatul imn: „Mulți ani trăiască!”

Cu acest prilej, Consiliul de conducere al mănăstirii, reprezentat de actuala stareță – Maica Epiharia Diaconeasa – împreună cu celelalte maici și surori, au felicitat cu drag pe sărbătorită: Maica Paisia Vasilescu – stareța lor duhovnicească.

Exemplul maicii Paisia Vasilescu trebuie urmat de maici și surori în munca lor cinstită și devotată pe care o închină zi de zi la altarul acestui sfânt locaș, spre slujirea Bisericii și a poporului nostru.

Restituire propusă de prof. Cornelia GHINEA, regăsită în revista „Mitropolia Olteniei”, nr. 11-12/1971.